

Som de fleste gravide læste jeg den ene bog efter den anden om spædbørn, amning, søvn ect. Jeg var gravid med mit ønskebarn, glædede mig til at sidde i min hyggeligt indrettede amme-krog i stuen med mit lille vidunder. Amning forekom mig at være det mest naturlige i hele verden og jeg havde ikke den fjerneste tvivl om, at det selvfølgelig ville kunne lykkes. De arvede sutteflasker var dog steriliserede og sat ind i skabet, så de var klar HVIS nu der skete noget uforudset.

Fødslen gik nemt og hurtigt d. 5. december og som planlagt tog min nyfødte søn og jeg hjem allerede samme dag. Han havde suttet en smule på sygehuset og gylpet noget af det op igen, så det hele virkede tilsyneladende. Han suttede lystigt nogle gange i løbet af dagen og en enkelt gang eller to om natten, men SÅ brast den rosenrøde boble! Min søn skreg, spændte kroppen i en flitsbue og kunne slet ikke falde til ro. Han blev lagt til et utal af gange, han søgte og fandt brystet, men hver gang han fik bare lidt fat satte han igen i et skrig, slap og vred sig rundt. Til sidst søgte han ikke engang, han stak bare i et hyl, så snart jeg lagde ham til. Efter at have forsøgt på alle mulige tidspunkter og på alle mulige måder uden at han fik så meget som en dråbe, måtte jeg ringe efter min mor, som kunne tage ham lidt, mens jeg lige tog et afslappende bad og fik malket noget mælk ud, så min mælkeproduktion ikke ville falde. Jeg vandrede op og ned af gulvet med min søn, for at give ham ro, men mad kunne jeg ikke få i ham. Jeg havde læst, at nyfødte sagtens kunne klare sig uden mad de første 4 dage til mælken faldt til, amningen kom i gang og man lærte at læse barnets signaler. Min mor og jeg talte meget om, at vi synes det var længe, men eftersom jeg stadig ikke havde haft en Sp på besøg og jo ikke kunne tale med en ammerådgiver, mens min søn skreg konstant, så stoledede jeg på det.

Da min søn var 3 dage ringede der en Sp og fortalte at den Sp jeg egentlig skulle have ikke var til stede, så hun ville komme i stedet. Hun aftalte en tid med mig dagen efter og da jeg afsluttende spurgte hende, hvornår man kunne forvente at amningen begyndte at fungere, blev hun helt stille og spurgte så ind til, hvordan det gik. Jeg svarede som sandt var, at han skreg i vilden sky, når han blev lagt til og ikke havde fået mad siden sin fødselsdag. Igen blev hun tavs et stykke tid, men afsluttede så samtalen med at vi kunne snakke videre om det i morgen. Min uro over hendes tavshed ville ikke gå væk og da jeg i forvejen var noget bekymret for min søns manglen på mad, blev det et uroligt døgn. Samme aften kom min søn i bad. Hans navlestump faldt af sammen med bleen, hvis indhold var meget mørkegult/orange; men det skulle i følge bøgerne også være meget almindeligt i den første tid. Jeg fik selvfølgelig taget en bunke billeder af ham i badet og da vi så dem, talte min mor og jeg om, at han var lidt gul, så måske havde han lidt gulsot. Det var ifølge bøgerne også meget almindeligt for nyfødte, så ingen alarm.

4 dage gammel fik min søn endelig suttet noget mad i sig og jeg nød den stille stund i fulde drag og håbede på, at det hele nu drev over som en ond drøm. Sp'en kom og hun studsede noget over at han allerede havde mistet navlestumpen og da hun hørte om de mørke bleer blev hun yderligere bekymret. Han blev målt og vejjet og vægten var faldet rigtig meget siden fødslen. Min uro tiltog for hvert ord hun sagde og da hun bad om nummeret til min læge, så hun lige kunne aftale noget med ham, begyndte jeg at græde. Lægen havde lukket telefonen for den dag, så fordi hun ikke ville tage ansvaret for min søns tilstand uden en læges vurdering sendte hun os til børnemodtagelsen. Jeg græd hele vejen derind og følte mig som verdens ondeste mor. Tænk at jeg havde sultet min lille dreng, så han var blevet så syg! At jeg havde gjort det, som jeg havde læst mig frem til, jeg skulle, var fuldstændig ligegyldigt.

Jeg var så ulykkelig at jeg næsten ikke kunne forstå, hvad de spurgte mig om i børnemodtagelsen. De vejede min søn igen og denne gang kun til 2780 g. hans fødselsvægt var 3230, så han havde tabt sig ALT for meget! Vi blev indlagt med det samme og da han igen ikke ville sutte fik han som noget af det første lagt en sonde i næsen og fik noget mælk derigennem. Fordi han havde gulsot, skulle han i lyskasse 1-2 døgn. Da han blev lagt derind og det gik op for mig, at han skulle tilbringe natten væk fra mig, brød jeg helt sammen. Den vel menende sygeplejerske siger så til mig, at hun er sikker på, at han nok skal blive rask igen, hvilket bare får min gråd til at tiltage, for jeg havde slet ikke forestillet mig, at han IKKE ville blive rask og nu sagde hun, det var en mulighed! De 2 nætter han sov i lyskassen blev jeg hentet, når han vågnede, så jeg kunne lægge ham til. Han ville dog ikke sutte og den sygeplejerske som var hos os gav ham i stedet mad igennem sonden. Jeg blev vækket hver 3. time om natten og om dagen forsøgte jeg at amme ham hver 3. time. Efter hvert forsøg malkede jeg ud, så han ville få min mælk i stedet for mme. Jeg havde næsten ingen mælk de første dage og sygeplejerskerne fortalte, at det skyldtes stresset over indlæggelsen, så jeg malkede troligt videre og fik hurtigt masser af mælk igen.

Gulsoten forsvandt hurtigt og han fik lov at sove på stuen sammen med mig de resterende dage vi var indlagt. Jeg skulle bare gå op til sygeplejerskerne, når han skulle have mad, så de kunne følge med i, hvordan det gik. Ammes ville han stadig ikke, så vi prøvede suttebrikker, som virkede rigtig godt i løbet af en hel dag. Jeg sad der og græd af glæde over at min søn endelig havde fundet teknikken og sygeplejersken der var hos os den dag, mente bestemt at vi ville kunne tage hjem senest et par dage efter. Nu gik det godt! Lykken varede dog kort og han ville igen ikke sutte. Af med suttebrikkerne og prøve den rigtige vare. Niks. Lægen på stuegangen mente at vi skulle genoptage sondemadningen, for nu har han brug for noget mad til at udvikle sin hjerne! Det siger man bare ikke til en i forvejen ulykkelig mor!!! Jeg havde hele vejen igennem fået af vide at sygeplejerskerne at jeg havde gjort det helt rigtige og at de aldrig

havde mødt så tålmodig en mor og så kommer der en læge som nærmest giver mig indtrykket af at jeg har været FOR tålmodig!

Efter omtrent 14 dage derinde begyndte sygeplejerskerne at mase mit bryst ind i hans mund, når han skulle ammes, så han i det mindste ville få rigtigt fat og ikke kun sutte blodet fra mine ødelagte brystvorter i sig. Det fungerede slet ikke. Jeg følte det som et overgreb på ham og til sidst græd jeg hver gang han skulle ammes af frygt for, hvad der skulle ske. Jeg måtte anerkende mit nederlag og sige til sygeplejerskerne at han måtte få flasken. En hel dag og nat fik han kun flaske og da han spiste rigtig fint og vægten steg, måtte vi komme hjem på orlov d. 23. december, hvis vi sørgede for at komme ind til kontrolvejning d. 27. december. Min søn havde svært ved at falde til ro og græd meget. Han spiste næsten konstant, men meget små portioner. Sove ville han ikke, for de små portioner mad holdt ham ikke mæt ret længe. Dagen efter begyndte vi så småt at finde en rutine. Desværre var rutinen noget nær den samme som de mange mislykkede amme-forsøg. Han skreg og spændte sig i en flitsbue, når han skulle have flasken og jeg måtte holde mange pauser, så han kunne falde til ro. Sådan forløb det faktisk i 2 måneder, før jeg begyndte at gå rundt med ham og vugge imens han fik flasken. Det beroligede ham nok til at han rent faktisk spiste og ikke skreg. At give flaske var ikke nemmere for mig end at amme. Jeg malkede stadig ud, men eftersom han spiste meget små portioner sov han heller ikke ret længe ad gangen, så jeg havde meget svært ved at nå at malke ud imellem hver flaske. I løbet af den første måneds tid havde jeg næsten ingen mælk tilbage og han blev sat på mme.

I bagklogskabens klare lys burde jeg da have givet ham mælk af et lille glas eller i en sprøjte de første dage, så han fik stillet den værste sult og måske ville have haft tålmodighed til at sutte i længere tid ad gangen. Jeg burde have ringet til min Sp og spurgt, hvor hun blev af. På fødestuen havde de sagt, at jeg ville få Sp dagen efter, når jeg tog hjem samme dag, jeg havde født. Jeg burde have gjort mange ting, men det gjorde jeg ikke. I dag har jeg verdens dejligste søn, som bringer smilet frem på mine læber hver eneste dag, men tanken om vores første måned sammen vil altid få tårene til at trille